

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

אֲחֵרֵי – קְדוּשִׁים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק כ"ג

קונטרס 503

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ועוד חשבתני, הרי כלם הולכים לרשב"י לבקש ישועות - ומקבלים. הנה
הרשב"י הקדוש נמצא פאן אצל כל אחד רק תלמד הזהר הקדוש -
 ובנדאי יגן עלינו וימליץ טוב בעדנו.

כמה רבה זכותכם בזה ובבא.

בברכה:

שלום יוספי, פתח תקוה

- מכתב סד -

ב"ה, לכבוד האדמו"ר הצדיק מיסד "מפעל הזהר העולמי"

שלום וברכה!

קבלתי הספרים לחלקה, ותכף ישבתי לכתב מכתב תודה וברכה.

כל היהודים ובפרט פאן בארץ ישראל חיבים לברך אתכם, תחזקנה
 ודיכם. הרי מאז ההפצה ההמונית בכלל ישראל רואים כל יום ישועות ממש,
 איך שנצולים יהודים מכל מיני פגועים רח"ל. וממש מתקים בנו "ה' צלך על
 יד מינך"

אנא שלחו עוד סטים, כי ממש נגמר הכל, והצמאון גדול.

תודה וברכה - לה' הישועה.

ברוך בן משה, מעלה אדמים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב סה -

בס"ד, י"ז בשבט תש"ע

לכ' "מפעל הזהר העולמי" העומד בנשיאות האדמו"ר מהאלמין שליט"א

תודה רבה ויישר כחכם !!!

על הזריזות בה מקבלים את הספרים הנפלאים - רק מתקשרים ולמחרת מקבלים.

ברצוני לספר איך נהפך כולל שלם ללמוד הזהר.

רק קבלתי 20 סטים ו- 120 עלונים, לחלקם לבתי מדרשים, התחלתי לחלק בביהמ"ד שיש שם כולל חצות.

ראש הכולל בקש ממני ספר אור הזהר ותקוני זהר, ואמר שרוצים כלם ללמד זוה"ק אם אפשר לתת לכל אברך. תכף הסכמתי, וכך נגמרו לי כל הסט - 20 ספרים. על כן אבקש אם אפשר לקבל עוד לחלקה.

בברכה:

אהרן יקטר, בני ברק

- מכתב סו -

ד' אדר תש"ע לפ"ק

לכ' "מפעל הזהר העולמי" העומד בנשיאות האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ממקום מושב טוב דהרשב"י זיע"א - ראיתי ושמחתי בספרים הקדושים שלומדים בהם כלל ישראל, היות ואני נמצא הרבה אצל הרשב"י

שמעון, היו אומרים: (קהלת ה) אל תמן את פיך לחטיא את בשרך. לְמַדְנֵנו, אמר רבי שמעון, אם בני העולם מסתפקלים במה שכתוב בתורה, לא יבואו להרגיז לפני רבונו. לְמַדְנֵנו, כשמתעוררים הדינים הקשים לרדת לעולם, ואל אשה בנדת טמאתה וגו'. כאן כתוב (תהלים כח) סוד ה' ליראיו, ובאדרא (ובדור תהו) הקדושה נאמר, כאן הצטרכנו לגלות, שהרי למקום הזה הסתלק.

שישנינו, בשעה שהנחש התקיף של מעלה התעורר בשביל חטאי בני האדם, התחיל להתחבר עם נקבה והטיל בה זרמה, נפרד ממנה הזכר, משום שהרי נטמאה ונקראת טמאה, ואין ראוי לזכר לקרב אליה. שאוי אם הוא נטמא עמה בזמן שהיא טמאה.

ולְמַדְנֵנו, מאה עשרים וחמשה מיני טמאה ירדו לעולם שאחוזים מצדו של הנחש החזק, ושבעה ועשרים גדולים מהם נאחזים בנקבות ונדקקים בהם. אוי למי שיקרב אליה באותו זמן, שמי שיקרב עמה, מראה פגם למעלה, שהרי בחטא הזה מתעורר הנחש הקשה למעלה ומטיל זרמה במקום שלא צריך, ומתחבר עם הנקבה, וגדלות שערותיו של הזכר, והנקבה נטמאת, ושערה גדול וצפרניה גדולות, ואז הדינים שורים להתעורר בעולם ונטמאים הכל. זהו שכתוב (במדבר יט) כי את מקדש ה' טמא, מקדש ה' נטמא בחטאי בני האדם.

לְמַדְנֵנו, מה שכתוב (בראשית א) ואיבה אשית בינך ואיבה ארבעה ועשרים מיני טמאה הטיל הנחש בנקבה כשהתחבר

דשכיב רבי שמעון, הווי אמרי (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

תנאי אמר רבי שמעון, אי בני עלמא מסתפקלן במה דכתיב באורייתא, לא ייתון לארְגוּזא קמי מאריהון. תאנא, פד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא, ואל אשה בנדת טמאתה וגו', הכא כתיב (תהלים כח) סוד יי' ליראיו, ובאדרא (כ"א ובהאי דרא) קדלישא אתמר, הכא אצטריכנא לגלאה, דהא לאתר דא אסתלק.

רתנינן, בשעתא דהווי תקיפא דלעילא אתער, בגין חובי עלמא, שארי ואתחבר עם נוקבא, ואטיל בה זרמה, אתפרש דכורא מינה, בגין דהא אסתאבת, ואתקריאת מסאבא, ולא אתחזי לדכורא למקרב בהדה, דווי אי אסתאב הוא בהדה, בזמנא דאיהי אסתאבת.

והאנא, מאה ועשרין וחמש זיני מסאבותא נחתו לעלמא, דמתאחדן מסטרא דהווי תקיפא, ושבעה ועשרין וברבין מנייהו, מתאחדן בנוקבי, ואתדבקן בהו. ווי למאן דיקרב בהדה בההוא זמנא, דמאן דיקרב בהדה, אחזי פגימותא לעילא, דהא בחובא דא, אתער חווי תקיפא לעילא, ואשדי זרמה באתר דלא אצטריך, ואתחבר בנוקבא, ואתרבי שעריה לדכורא, בנוקבא אסתאבת, ושערהא רבא, וטופרהא סגיא, וכדין דינין שריין לאתער א בעלמא, ויסתאבון פלא. הדא הוא דכתיב, (במדבר יט) כי את מקדש יי' טמא, מקדש יי' אסתאב, בחובייהו דבני נשא.

תאנא, מאי דכתיב, (בראשית א) ואיבה אשית בינך ובין האשה, ארבעה ועשרים זיני

מסאבותא אטיל חווי בנוקבא, פד אתחבר עמה, פחושפן ואיבה, ועשרין

עמה, כְּחֶשְׁבוֹן וְאִיכָה, וְעֲשָׂרִים
וְאַרְבָּעָה מִיָּנִים (דִּינִים) מִתְעוֹרְרִים
לְמַעַלְהָ, וְעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה לְמַטָּה.
וְשַׁעַר גְּדוֹל וְצִפְרָנִים גְּדוֹלוֹת, וְאֵז
מִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים כֻּלָּל. וְלִמְדוֹנוּ,
כְּשֹׁרְצָה אֲשֶׁה לְהַטָּהוּ, צְרִיכָה
לְסַפֵּר אוֹתוֹ שֶׁעַר שְׁגָדֵל בַּיּוֹם
שֶׁהִיא טְמֵאָה, וְלִסְפֹּר אֶת
צִפְרָנֶיהָ, וְכָל אוֹתָהּ זֶהְמָה שְׁכֵהָ.
שְׁלִמְדוֹנוּ בְּסוּדוֹת הַטְּמֵאָה,
שֶׁזֶהְמַת הַצִּפְרָנִים מְעוֹרְרַת זֶהְמָה
אֲחֵרַת, וּמִשּׁוּם כֶּף צְרִיכִים גְּנִיזָה,
וּמִי שֶׁמְעַבְרִים לְגַמְרִי, כְּאֵלוֹ הַעִיר
חֶסֶד בְּעוֹלָם. שְׁלִמְדוֹנוּ, אֵין צְרִיף
אָדָם לְתַת זְכַר לְמִינִים רָעִים.
שֶׁשְׁנִינּוּ, אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת
וְחֻמְשָׁה מִיָּנִים רָעִים גְּאָחִזִים
בְּאוֹתָהּ הַזֶּהְמָה שֶׁהִטִּיל הַנְּחֹשׁ
הַחֲזִק, וְכֻלָּם מִתְעוֹרְרִים בְּאוֹתָהּ
זֶהְמַת הַצִּפְרָנִים.

וְאֶפְלוּ מִי שְׁרוּצָה, יַעֲשֶׂה בָהֶם
כְּשִׁפִּים לְבָנֵי אָדָם, מִשּׁוּם אוֹתָם
שֶׁתְּלוּיִים בָּהֶם. וּמִי שֶׁמְעַבְרִים,
כְּאֵלוֹ הַרְבֵּה חֶסֶד בְּעוֹלָם, וְדִינִים
רָעִים לֹא נִמְצְאוּ, וְתַעֲבַר אוֹתָהּ
זֶהְמָה וְצִפְרָנֶיהָ שְׁרוּמוֹת בָּהּ.
שְׁלִמְדוֹנוּ, מִי שֶׁדוֹרֵף בְּרַגְלוֹ אוֹ
בְּנַעֲלוֹ עֲלֵיהֶן, יְכוּל לְהַנְזִק. וּמֵה
בְּשִׁיּוּרֵי הַשִּׁירִים שֶׁל הַזֶּהְמָה
שֶׁלְמַעַלָּה כֶּף - אֲשֶׁה שֶׁמְקַבֵּלַת
וּמִתְחַבְּרַת עִם הַנְּחֹשׁ וְהִטִּיל בָּהּ
זֶהְמָה עַל אַחַת כְּפֵה וְכַמָּה. אוֹי
לְעוֹלָם שֶׁמְקַבֵּל מִמֶּנָּה אוֹתָהּ
זֶהְמָה. מִשּׁוּם כֶּף, וְאֵל אֲשֶׁה בְּנִדַת
טְמֵאָתָה לֹא תִקְרַב.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אָמַר הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא: הִבִּיאוּ עָלַי כְּפָרָה
בְּרֹאשׁ חֲדָשׁ. עָלַי וְדָא, כְּדִי
שִׁיעֲבַר אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ וְיִתְבַּשֵּׂם מִי
שֶׁצְרִיף. עָלַי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיהו)
שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ. וְעַל זֶה
כְּתוּב בְּקֶרֶח, (במדבר טז) הַנְּעוּדִים עַל
ה', שֶׁבְּגִלְלָם מִתְעוֹרְרָה מִי
שֶׁמִּתְעוֹרְרָה שָׂבָא מִצְדָּם. אַף כַּאֲן

וְאַרְבַּע זֵינִין (כ"א דינן) מִתְעוֹרְרִין לְעֵילָא, וְעֲשָׂרִין
וְאַרְבַּע לְתַתָּא. וְשַׁעֲרָא רַבָּא, וְטוֹפְרִין סְגִיאוּ,
וְכַדִּין דִּינִין מִתְעוֹרְרִין בְּכֻלָּא. וְתַאנָּא כַּד בַּעַת
אֲתַתָּא לְאַתְדַּכְּאָה, בַּעֲיָא לְסַפְרָא הַהוּא שַׁעֲרָא
דְּרַבִּי בְיוֹמָא דְאִיהִי מְסַאֲבָא, וְלִסְפְרָא
טוֹפְרָהָא, וְכָל הַהוּא זֶהְמָא דִּי בְהוּן.

דְּתַאנָּא בְּרִזִי דְּמְסַאֲבוּתָא, זֶהְמָא דְטוֹפְרִין,
יִתְעַר זֶהְמָא אֲחֵרָא, וּבְגִינֵי כֶּף, בַּעֲיִין
גְּנִיזָא, וּמֵאֵן דְּאֲעַבְרִי לֹון לְגַמְרִי, כְּאֵלוֹ אֲתַעַר
חֶסֶד בְּעַלְמָא. דְּתַנִּיָּא לָא לְבַעֲי לִיָּה לְאִינִישׁ
לְמִיָּהֵב דְּיוֹכְרָנָא לְזִינִין בִּישִׁין. דְּתַנִּינָן אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאָה וְחֻמְשׁ זֵינִין בִּישִׁין, מִתְאַחֲדִין
בְּהַהוּא זֶהְמָא, דְּאֵטִיל חוּיָא תְּקִיפָא, וְכֻלְהוּ
מִתְעוֹרְרִין בְּהַהוּא זֶהְמָא דְטוֹפְרִין.

וְאֶפְלוּ מֵאֵן דְּבַעֲי, יַעֲבִיד בְּהוּ חֲרִשִׁין לְבָנֵי
נְשָׂא, מִשּׁוּם אִינּוּן דְּתַלְיִין בְּהוּ, וּמֵאֵן
דְּאֲעַבְרִי (דף ע"ט ע"ב) לֹון, כְּאֵלוֹ אֲסַגִּי חֶסֶד
בְּעַלְמָא, וְדִינִין בִּישִׁין לֹא מְשַׁתְּכַחִין. וְיַעֲבַר
הַהוּא זֶהְמָא וְטוֹפְרָהָא דְרָשִׁים בִּיָּה. דְּתַנִּיָּא,
מֵאֵן דְּדִרִיף בְּרַגְלִיָּה, אוֹ בְּמְסַאֲגִיָּה עֲלֵיָּהוּ,
יְכִיל לְאַתְזַקָּא. וּמֵה בְּהַאי שִׁיּוּרֵי דְשִׁיּוּרֵי
דְּזֶהְמָא דְלְעֵילָא כֶּף, אֲתַתָּא דְמְקַבֵּלָא
וְאַתְחַבְּרַת בְּחוּיָא, וְאֵטִיל בָּהּ זֶהְמָא, עַל אַחַת
כְּפֵה וְכַמָּה. וְוִי לְעַלְמָא דְמְקַבֵּלָא מִינָּה מַהְהוּא
זֶהְמָא, בְּגִינֵי כֶּף וְאֵל אֲשֶׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָה לֹא
תִקְרַב.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא,
הִבִּיאוּ עָלַי כְּפָרָה בְּרֹאשׁ חֲדָשׁ. עָלַי
וְדָא, בְּגִין דְּיִתְעַבְרִי הַהוּא חוּיָא, וְיִתְבַּסֵּם מֵאֵן
דְּבַעֲיָא. עָלַי: כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיהו ו) שְׂרָפִים
עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּקֶרֶח, (במדבר
טז) הַנְּעוּדִים עַל יי', דְּבְגִינֵיהוֹן אֲתַעַר מֵאֵן
דְּאֲתַעַר דְּאֲתִי מְסַטְרִיָּהוּ. אוֹף הִכָּא הִבִּיאוּ עָלַי

הביאו עלי כפרה, עלי ממש, כדי שיתבשם ויעבר ולא ימצא הנחש במקום ששורה. וכל כף למה? על שמעטתי את הירח ושלט בה מי שלא צריך. ומשום כף כתוב, ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

אשרי הדור שרבי שמעון בן יוחאי שרוי בתוכו. אשרי גורלו בין עליונים ותחתונים. עליו כתוב (קהלת י) אשריך ארץ שמלכך בן חורים. מהו בן חורים? שזוקף ראש לגלות ולפרש דברים ואינו פוחד. כזה שהוא בן חורין, ויאמר מה שהוא רוצה ולא פוחד. מי זה מלכך? זה הוא רבי שמעון בן יוחאי, בעל התורה, בעל הנכמה. שכששהיה רבי אבא והחברים רואים את רבי שמעון, היו רצים אחריו ואומרים: (הושע יא) אחרי ה' ילכו כארזיה ישאג.

אמר רבי שמעון, כתוב (ישעיה טו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו. למה שקול זה בזה? אלא הכל בדרגה אחת עולה. זה מודג עם זה, ושמחה של זה עם זה לא נמצאת, אלא כשמתגלה העתיק הקדוש, אז זוהי הדות הכל. ושנינו, כתוב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. השבח שמשבח הקדוש ברוך הוא, אזי נמצאת שמחה, ונשמה מתוספת. שהרי העתיק התגלה, והזווג ידמן.

אף כף בחדוש הלכנה, שהרי מאיר השמש בשמחת האור של העתיק למעלה. משום כף הקרבן הנה הוא למעלה, כדי שהכל יתבשם ותמצא שמחה בעולם, ועל בן הביאו עלי כפרה, דבר מדיק.

רמנונו, כתוב (במדבר כח) עלת שבת בשבתו על עלת התמיד, שצריך

בגין דיתבסם ויתעבר ולא אשתכח חויה באתר דשארין. ופל כף למה. על שמעטתי את הירח, ושלטא בה מאן דלא אצטריך. ובגין כף כתיב ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

זכאה דרא, דרבי שמעון בן יוחאי שארין בגויה. זכאה עדביה בין עלאין ותתאין. עליה כתיב, (קהלת י) אשריך ארץ שמלכך בן חורין. מהו בן חורין. דזקיף רישא לגלאה, ולפרשא מלין ולא דחיל. פהאי דאיהו בן חורין, ויימא מאי דבעיא ולא דחיל. מהו מלכך. דא הוא רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא, מאריה דחכמתא. דכד הנה רבי אבא וחברייא חמאן לרבי שמעון, הוו רהטי אבתריה, ואמרי, (הושע י) אחרי יי' ילכו כארזיה ישאג.

אמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה טו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו, אמאי שקול דא בדא. אלא כלא בחד דרגא סליקו, דא אזדווג בדא. וחדוותא דדא לא אשתכח, אלא כד אתגלי עתיקא קדישא, וכדין חדוותא דכלא. ותנינו, כתיב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. שבחא דקא משבח קדשא בריך הוא. פדין חדוותא אשתכח, ונשמתא אתוספת. דהא עתיקא אתגלי וזווגא ידמן.

אוף הכי בחדותי סיהרא, דהא נהיר לה שמשא בחדוותא דנהירו דעתיקא לעילא. בגיני כף האי קרבנא הוא לעילא, בגין דיתבסם כלא, וישתכח חדוותא בעלמא, ועל דא הביאו עלי כפרה, דייקא מלה.

האנא, כתיב (במדבר כח) עולת שבת בשבתו על עולת התמיד, דבעי לכוננא לבא

לְעִילָא לְעִילָא, יתיר מְשָׁאר יומין. ועל דא על
 עולת התמיד דייקא. תניא, פתיב בַּחֲנָה (שמואל
 א א) ותתפלל על יי', על דייקא, בגין דבנין
 במזלא קדישא תליין, פמה דאוקימנא ולית
 לך מלה באורייתא, או את זעירא באורייתא.
 דלא רמיזא בחכמתא עלאה, ותליין מניה תלי
 תלין רזין דחכמתא עלאה, הדא הוא דכתיב,
 (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים, והא אתמר.

רבי יוסי אשפחיה לרבי אבא, דהוה יתיב
 וקארי, האי קרא דכתיב, (תהלים נה) השלף
 על יי' יהבך, על דייקא, דהא מזוני במזלא
 תליין. רבי יהודה הוה קארי, (תהלים לב) על זאת
 יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא. על זאת
 ודאי. לעת מצא, הא אוקימנא. אבל לעת
 מצא, פמה דכתיב, (ישעיה נה) דרשו יי' בהמצאו
 קראוהו בהיותו קרוב. דבר אחר לעת מצא,
 בשעתא דנהרין נגדין ואתמשכאן, ומסתפקי
 אבהן, ומתברכאן פלא. רק לשטף מים רבים,
 מאן שטף מים רבים, דא עמיקא דמבועין
 ונהרין, דמאן יזכה ליה, ומאן יזכה לקרבא
 ולסלקא תמן. הדא הוא דכתיב ביה, (תהלים לב)
 רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו דהא לא
 זפאן, ולא יכלין.

רבי יצחק אמר, פתיב (תהלים כז) אחת שאלתי
 מאת יי' אותה אבקש וגו'. זפאין אינון
 צדיקייא, דכמה גניזין עלאין טמירין להו
 בהווא עלמא, דקודשא בריך הוא משתעשע
 בהו באינון עלמין, פמה דאוקימנא בנעם יי',
 והא אתמר. רבי חזקיה אמר מהכא, (ישעיה סד)
 עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה
 לו. יעשה, תעשה מיבעי ליה. אלא יעשה
 ודאי, היינו (ישעיה לח) יוסף על ימיה חמש עשרה
 להיות! אלא יעשה ודאי. הינו (שם לח) יוסף על ימיה חמש עשרה שנה. והינו השלף על ה' יהבך.

לכון את הלב למעלה למעלה
 יתר מבשאר הימים. ועל זה על
 עלת התמיד דוקא. למדנו, כתוב
 בַּחֲנָה (שמואל-א-א) ותתפלל חנה על
 ה', על דוקא, משום שהבנים
 תלויים במזל הקדוש, כמו
 שבארנו. ואין לך דבר בתורה או
 אות קטנה בתורה שלא רמוזה
 בחכמה העליונה, ותלויים ממנה
 תלי תלים של סודות החכמה
 העליונה. זהו שכתוב (שיר ה)
 קווצותיו תלתלים, והרי נתבאר.
 רבי יוסי מצא את רבי אבא שהיה
 יושב וקורא את הפסוק שכתוב,
 (תהלים נה) השלף על ה' יהבך, על
 דוקא. שהרי מזונות תלויים
 במזל. רבי יהודה היה קורא, (שם
 לב) על זאת יתפלל כל חסיד אליך
 לעת מצא. על זאת ודאי. לעת
 מצא, הרי בארנו. אבל לעת מצא,
 כמו שכתוב (ישעיה נה) דרשו ה'
 בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב.
 דבר אחר לעת מצא - בשעה
 שנהרות שופעים ונמשכים,
 והאבות נהנים, והכל מתברכים.
 רק לשטף מים רבים, מי זה
 השטף מים רבים? זהו עמק
 הנחלים והנהרות, שמי יזכה לו
 ומי יזכה להתקרב ולעלות לשם.
 זהו שכתוב בו, (תהלים לח) רק
 לשטף מים רבים אליו לא יגיעו,
 שהרי לא זוכים ולא יכולים.

רבי יצחק אמר, כתוב (שם כז) אחת
 שאלתי מאת ה' אותה אבקש
 וגו'. אשריהם הצדיקים שפמה
 גנוזים עליונים שמורים להם
 באותו העולם, שהקדוש ברוך
 הוא משתעשע עמם באותם
 העולמות, כמו שבארנו בנעם ה',
 והרי נתבאר. רבי חזקיה אמר,
 מכאן (ישעיה סד) עין לא ראתה
 אלהים זולתך יעשה למחפה לו.
 יעשה! תעשה היה צריך
 להיות! אלא יעשה ודאי. הינו (שם לח) יוסף על ימיה חמש עשרה שנה. והינו השלף על ה' יהבך.

וכתוב ותתפלל על ה'. והכל אחד.

אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא. עליהם כתוב (תהלים ה) וישמחו כל חוסי כף לעולם ורגנו ותסף עלימו ויעלצו כף אהבי שמך. וכתוב (שם קמ) אף צדיקים יודו לשמך וישבו ישרים את פניך. וכתוב (שם ט) ויבטחו כף יודעי שמך פי לא עזבת דרשיו ה'. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלך יי לעולם אמן ואמן.

פרשת קדושים

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם. רבי אלעזר פתח, (תהלים לב) אל תהיו כסוס כפרד אין הבין וגו'. בכמה פעמים התורה מעידה בבני אדם, כמה פעמים היא מרימה קולות לכל הצדיקים להעיר אותם, וכלם רדומים בשנה בחטאייהם (בחוריהם), אינם מסתכלים ואינם משגיחים באיזה פנים יעמדו ליום הדין העליון, כשיחבע אותם המלך העליון על עלבון התורה שצוּעַקת כנגדם, ואינם מחזירים פניהם מולה, שכלם פגומים בכל, שאינם יודעים את אמונת המלך העליון, אוי להם ואוי לנפשם!

שהרי התורה מעידה בו ואמרת, (משלי ט) מי פתי יסר הנה חסר לב (ואמרה) אמרה לו. מה זה חסר לב? שאין בו אמונה. שמי שאינו עוסק בתורה, אין בו אמונה ופגום הוא מהכל. (ואמרה) אמרה לו? ! אמרה לו הנה צריך להיות, כמו שנאמר (תהלים מב) אמרה לאל

שנה. והיינו השלף על ה' יהבך. וכתוב ותתפלל על יי. וכלא חד.

זכאה חולקיהון הצדיקיא, בעלמא דין ובעלמא (דף פ' ע"א) דאתי, עליהו כתיב (תהלים ה) וישמחו כל חוסי כף לעולם ורגנו ותסף עלימו ויעלצו כף אהבי שמך. וכתוב (קמ) אף צדיקים יודו לשמך וישבו ישרים את פניך. וכתוב (תהלים ט) ויבטחו כף יודעי שמך פי לא עזבת דרשיו יי. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלך יי לעולם אמן ואמן.

פרשת קדושים

וידבר יי אל משה לאמר. (ויקרא יט) דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני יי אלהיכם. רבי אלעזר פתח, (תהלים לב) אל תהיו כסוס כפרד אין הבין וגו'. בכמה זמנין אורייתא אסהידת בהו בבני נשא, כמה זמנין ארימת קלין, לכל סטרין לאתערא להו, וכלהו דמיכין בשינתא בחוביהון (כ"א בחוריהון), לא מסתכלין, ולא משגיחין, בהיך אנפין יקומון ליומא דדינא עלאה, פד יתבע לון מלפא עלאה עלבונא דאורייתא, דצווחת לקבליהון, ולא אהדרו אנפין לקבלה, דכלהו פגימין בכלא, דלא ידעו מהימנותא דמלפא עלאה, ווי לון, ווי לנפשיהון.

דהא אורייתא ביה אסהידת, ואמרת (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב (כ"א ואמרה) אמרה לו. מהו חסר לב. דלית ליה מהימנותא, דמאן דלא אשתדל באורייתא, לא ביה מהימנותא, ופגום הוא מפלא (כ"א ואמרה) אמרה לו, אמרה לו מיבעי ליה, כמה דאת אמר (תהלים מב) אמרה לאל סלעי, מהו אמרה. אלא לאכללא ולא תוספא אורייתא דלעילא,

לאל סלעי, מהו אמרה. אלא לאכללא ולא תוספא אורייתא דלעילא,

סִלְעִי. מַה זֶה אָמְרָה? אֵלֶּא לְהַכְלִיל וּלְהוֹסִיף אֶת הַתּוֹרָה שְׁלַמְעֵלָה, שֶׁהִיא קוֹרֵאת לוֹ חֹסֶר לֵב, פְּגוּם מִהֶאֱמוּנָה.

שֶׁכֶּךָ שְׁנִינוּ, שֶׁכֵּל מִי שֶׁלֹּא מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, אֲסוּר לוֹ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, לְהִשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ וּלְעִשׂוֹת עִמּוֹ סְחוּרָה, וְכֵן שֶׁכֶּךָ לְלַכֵּת עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ, שֶׁהָרִי אֵין בּוֹ אֱמוּנָה. (ועל זה) שְׁנִינוּ, כֹּל אָדָם שֶׁהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ וְאֵין עִמּוֹ דְּבָרֵי תּוֹרָה, מִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ. כֵּן שֶׁכֶּךָ מִי מִתְחַבֵּר בְּדֶרֶךְ עִם מִי שְׁאֵין בּוֹ אֱמוּנָה, שֶׁלֹּא מִחְשִׁיב אֶת כְּבוֹד אֲדוֹנוֹ וְאֶת שְׁלוֹ, שֶׁלֹּא חָס עַל נִפְשׁוֹ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מִי שֶׁלֹּא חָס עַל נִפְשׁוֹ, אֵיךְ יִשְׁלַף נֶפֶשׁ כְּשֶׁרָה לְבָנוֹ? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תִּמְהַנֵּי עַל הַדּוֹר, וְהָרִי הַדְּבָר נֶאֱמַר וְכוּ'. וְעַל זֶה כְּתוּב אֵל תִּהְיוּ כְּסוּסֵי כְּפָרָד אֵין הָבִין. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וְיוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמְקַדְּשִׁים אֶת עַצְמָם בְּקִדְשַׁת הַמֶּלֶךְ, וְנִמְצָאִים קְדוּשִׁים בְּכֹל, וּמְשׁוּם כֶּךָ שׁוֹלְפִים רֹחַ שֶׁל קֹדֶשׁ מְלַמְעֵלָה, וְכֵן בְּגִיחֵם הֵם צְדִיקֵי אֱמֶת, וְנִקְרָאִים בְּגִי הַמֶּלֶךְ, בְּגִים קְדוּשִׁים.

אֲזִי לָהֶם לְרַשְׁעִים, שֶׁכֵּלֶם חֲצוּפִים וּמְעַשִּׂיהֶם חֲצוּפִים, וּמְשׁוּם כֶּךָ יוֹרְשִׁים בְּגִיחֵם נֶפֶשׁ חֲצוּפָה מִצַּד הַטְּמָאָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וְנִטְמָתָם בָּם. בֹּא לְהִטְמֵא - מְטַמְּאִים אוֹתוֹ. אֵל תִּהְיוּ כְּסוּסֵי כְּפָרָד, שֶׁהֵם בְּעֵלֵי זְנוּת (של טמאה) עַל הַכֹּל. אֵין הָבִין, שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדְּלוּ אֲנָשִׁים בְּדֶרֶךְ הַזֶּה. שְׂאֵם כֶּךָ, כְּתוּב כֹּאן אֵין הָבִין, וְכְתוּב שָׁם (ישעיה

ו) וְהַפְּלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבַעָה וְהִמָּה רַעִים לֹא יִדְעוּ הָבִין. הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁלֹּא יִדְעוּ הָבִין.

דְּהִיא קְרִיָּה לִיה חֹסֶר לֵב, פְּגִים מִמְּהִימְנוּתָא. דְּהָבֵי תְּנִינָן, כֹּל מֵאֵן דְּלֹא אֲשַׁתְּדַּל בְּאוּרֵייתָא, אֲסִיר לְמִקְרַב לְגַבְיָה, לְאֲשַׁתְּתַּפָּא בְּהִדְיָה, וּלְמַעַבְד בֵּיה סְחוּרָתָא, וְכֵן שֶׁכֶּךָ לְמַתְּף עִמִּיה בְּאוּרְחָא. דְּהָא לִית בֵּיה מְהִימְנוּתָא. (ועל דא) תְּנִינָן כֹּל בַּר נָשׁ דְּאֲזִיל בְּאוּרְחָא, וְלִית עִמִּיה מְלִי דְּאוּרֵייתָא, אֲתַחְיִיב בְּנַפְשִׁיה. כֹּל שֶׁכֶּךָ מֵאֵן דְּאֲזִידּוּג בְּאוּרְחָא, עִם מֵאֵן דְּלִית בֵּיה מְהִימְנוּתָא, דְּלֹא חְשִׁיב לִיקְרָא דְּמֵאֲרִיה וְדִידְיָה דְּלֹא חָס עַל נַפְשִׁיה.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מֵאֵן דְּלֹא חָס עַל נַפְשִׁיה, הֵיךְ יִשְׁלוּף נַפְשָׁא דְּכִשְׂרָא לְבָרִיה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תּוֹוֹהֵנָא עַל דְּרָא, וְהָא אֲתַמַּר מְלָה וְכוּ'. וְעַל דָּא כְּתִיב אֵל תִּהְיוּ כְּסוּסֵי כְּפָרָד אֵין הָבִין. זְכָאֵין אֵינוֹן צְדִיקֵי, דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרֵייתָא, וְיִדְעִין אֲוֹרְחוֹי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמְקַדְּשִׁי גְרַמְיָהוּ בְּקְדוּשָׁא דְּמִלְכָּא, וְאֲשַׁתְּכַחוּ קְדִישִׁין בְּכֹלָא, וּבְגִין כֶּךָ מְשַׁלְפֵי רוּחָא דְּקוּדְשָׁא מְלַעֲיָלָא, וּבְנִייהוּ כְּלָהוּ זְכָאֵי קְשׁוּט, וְאֶקְרוּן בְּגִי מְלַכָּא בְּגִין קְדִישִׁין.

וְוִי לְהוֹן לְרַשְׁעֵי, דְּכְלָהוּ חֲצִיפִין, וְעוֹבְדֵייהוּ חֲצִיפִין. בְּגִי כֶּךָ יִרְתִּין בְּנִייהוּ נַפְשָׁא חֲצִיפָא, מְסַטְרָא דְּמִסְאַבָּא. כְּמָה דְּכְתִיב וְנִטְמָתָם בָּם, אֲתָא לְאִסְתַּאבָּא, מְסַאבִּין לִיה. אֵל תִּהְיוּ כְּסוּסֵי כְּפָרָד, דְּאֵינוֹן מֵאֲרִי זְנוּתָא (כ"א דְּמִסְאַבוּתָא) עַל כֹּלָא. אֵין הָבִין, דְּלֹא יִשְׁתַּדְּלוֹן בְּגִי נְשָׂא בְּאוּרְחָא דָּא, דְּאֵי הָכִי, כְּתִיב הָכִא אֵין הָבִין, וְכְתִיב הָתָם (ישעיה נז) וְהַפְּלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבַעָה וְהִמָּה רַעִים לֹא יִדְעוּ הָבִין. כְּלוֹמַר יְהוֹן מְזַמְנִין אֵינוֹן דְּאֶקְרוּן עֲזִי נֶפֶשׁ. מֵאֵי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּלֹא יִדְעוּ הָבִין.

כְּלוֹמַר, יְהוֹן מְזַמְנִים אוֹתָם שֶׁנִּקְרָאִים עֲזִי נֶפֶשׁ. מַה הַטַּעַם?

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הזהר

היומי

חלק יב

לימוד

זוהר

היומי

אלול

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

12

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק יא

לימוד

זוהר

היומי

אב

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

11

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק י

לימוד

זוהר

היומי

תמוז

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

10

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ט

לימוד

זוהר

היומי

סיון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

9

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ח

לימוד

זוהר

היומי

אייר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

8

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ז

לימוד

זוהר

היומי

ניסן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

7

חברה מזכי
הרבים העולמי